

És az albatrosz jutott az eszembe.
És azt kívántam, a kígyóm bárcsak visszatérne.

Mert ismét olyanak tűnt, mint egy király,
Egy száműzött király, akit megfosztottak koronájától az alvilágban,
És most új korona illeti meg.

Hát így szalasztottam el az élet egyik valódi
Urát.
És vár rám még valami, amit jóvá kell tennem:
A kicsinyesség.

RÉDER FERENC FORDÍTÁSA

Florin Dumitrescu

Hitvallás

[CREZUL]

Szerintem Isten a növények által beszél hozzánk
nos komám lécci emiatt ne okozz botrányt
tudom hogy ettől még nem esett senki hanyatt

de ha merültél már álomba egy túlevelű alatt
vagy ha a tarlón heverészve
legfőbb békéjétől lettél részeg
és ha gyöktörzset már kaparásztál
vagy fogaid közt kardamommagot pattogtattál

vagy ha békalencsébe csobbanva
máris ráismertél magadra
ahogy bőröd új bőrt ölt
s lidércek közt elolvastál a zöld

vagy az amikor
a csaláncsípés megzsarol

s ahogy fel tud idézni ezt meg azt
a sűrű nádas a remegő gaz
akár egy kései Tarkovszkij-film

vagy ha már szemléltél egyenletesen nyírt
vörös áfonyasövényt elmélkedve arról

mily sok világot körbekarol
ahogy fájó ígéretetek miatt lehet előttük kéjesen várni
akár Giacomo Leopardi

vagy ha tudod miként tapasztja össze
ujjaidat a kéreg könnye
utána őket homlokodnak ereszted
hogy magad megpecsételve vess keresztet
a hűvös fenyőkatedrálisban

ahogy a lehulló levélben is van
egy bizonyos érdes gyöngédség
arcodat érintve minden kétsé-
ged tüstént eloszolhat
jó hírré váltva sejtelmes dolgokat

Mely öcsém bátyám húgom nővérem
lélegezve pórusaidon nem sóvárogtál kérem
egy felfrissítő lazítás után
kinyúlva a fűben délelőtt délután
békéltetve így burkaidban ereidben
lüktető örvénylő nedveidet
hiúságod magad mögött hagyva
ne légy többé gyűlöletnek rabja

s ott csak úgy vegetálj

Ahhoz hogy e „tévtan” hívévé válj
borulj le a térkövet áttörő
fűszál előtt s a nemtörő-
dőm zuzmónak hódolj
meg a moszatnak mely étellel pótol
minden tétlen szikla-
darabot s ha megvan benned a szikra
a tavirózsa is az alázatodra vár
gyötrelmedet párszor csillapította már
a dicsőséges teljes amnéziáig
ahogy míg józanul eszméltek valakik

Tekints a panelerdőre éld át
a fogas eszközök hasítását
a favárat ahogy földre döntik
túrd derekadban a nyögését a néma csöndig

Maradj csöndben pár percet
amikor a kiégett ugarok látványa már szinte viszket

vagy amikor már csípni kezd szörnyen
a bojtorjánlevelek néma gyötrel-
me a savas esők géppuskája alatt

És nyilván akkor is maradj
csöndben amikor az oud-
fák kegyetlen mártíromsága eszedbe jut
az emberek direkt betegítik meg sokukat
hogymajd gennyével befűjják magukat

Nyirokrendszered megsűgja mi vár rád
suttyomban lárvából leszel báb
s a fává átalakult kacs
lesz a jel mit a gubó maga után hagy
s levélnyélen túl
a hónalj felé elindul
majd az ágyék felé
míg leér
a ragacsos zsigerekhez
szárakat csontokat ott összerendez
vállad közt gallyak
buzgalmuk lappang-
va lüktet

kipattanó lendület

Fájdalmadhoz váratlanul
egy nyilálló öröm társul
bal oldalt valahol
ott ahol
a szívszúrások mellett
egy apró kellem-
szerű
virágbimbó felderült

S mindjárt összhangban lélegzel
a virágládákból származó
sok-sok izsó- és ánizsréteggel
s a teremtményi állapotodról
egy sejtelemnyaláb megvilágít
mily egyszerű örökkévaló szelíd
lény vagy mely semmit sem tud de mindent megért
egyedi törvényt világot életcél
amelyben és amely okán
minden mindennel kommunikál